

ordninger, i visse tilfælde skal kunne opnå en mindre nedsættelse i aktieselskabsskatten.

Selvom trangen til sådanne ordninger først og fremmest har vist sig indenfor industrien, har man ment det rigtigst ikke at trække nogen faglig grænse for nævnets arbejdsområde. Hvis man fra andre erhverv ønsker nævnets bistand, skal dette også i sådanne tilfælde stå til rådighed. Man har heller ikke fundet det rigtigst at sætte nogen undergrænse for størrelsen af de virksomheder, der kan søge nævnets bistand.

Til de enkelte paragraffer bemærkes følgende:

Til § 1.

Man har på den ene side ment det ønskeligt, at nævnet blev forholdsvis lille, og på den anden side, at det blandt sine medlemmer rummede sagkundskab af forskellig art, og at de vigtigste blandt de berørte organisationer var repræsenteret. Man har derfor fundet det ønskeligt, at der i nævnet blev repræsenteret såvel juridisk som teknisk og nationaløkonomisk — herunder driftsøkonomisk — sagkundskab.

Når der foreslås udpeget en håndværkerrepræsentant, skønt sådanne udbyttedelingsordninger væsentlig vil blive oprettet i større virksomheder, er det motiveret med, at det vil kunne have stor interesse for håndværkerstanden på nærmeste hold at følge hele denne sags udvikling og at kunne øve indflydelse på nævnets virksomhed, hvor problemerne på den ene eller anden måde måtte tangere håndværkets interesser.

For at råde bod på, at et nævn med så få medlemmer ikke er i stand til at repræsentere de mange former for sagkundskab, der vil blive brug for, har man i selve loven ønsket at åbne adgang for nævnet til at supplere sig med udenfor nævnet stående sagkyndige.

Til § 2.

Udbyttedelingsnævnets opgave bliver at opmuntre, vejlede og mægle mellem parterne. Normalt skal nævnet kun træde i funktion, efter at et initiativ er taget af en virksomhed. Man har dog ment, at det også skal kunne henvende sig til en virksomhed på eget initiativ, særligt skal nævnet overveje et sådant initiativ i tilfælde, hvor det har modtaget en opfordring hertil enten fra et samarbejdsudvalg eller fra andre i virksomheden beskæftigede. For ikke i visse tilfælde at kunne komme til at skade sagen, har man ikke fundet det rigtigst at pålægge

nævnet nogen pligt til andet end til at overveje henvendelser fra de beskæftigedes side.

Man har anset det for vigtigt, at nævnet ved siden af dets vejledende og mæglende virksomhed øver en almindelig oplysende og undersøgende virksomhed med det formål at fremme udbredelsen af udbyttedelingsordninger.

Til §§ 4—6.

Disse paragraffer tjener til gennem en mindre skattnedsættelse at stimulere aktieselskaber til at indføre udbyttedelingsordninger. Da en skattnedsættelse af denne art i personligt ansvarlige firmaer vil kunne føre til, at indehaverne ikke vil blive beskattet af det fulde beløb, der af årets resultat stilles til rådighed for dem til forbrug, og en sådan ordning må anses for stødende, har man ikke ment at kunne foreslå speciel skattnedsættelse for sådanne virksomheder. Takket være den delvise dobbeltbeskatning af den indkomst, der flyder fra aktieselskaber, gør den samme betænkelighed sig ikke gældende for disses vedkommende.

Til § 4.

Det må anses for rigtigst, at denne særlige skattemæssige begunstiggelse alene tildeles sådanne virksomheder, som gennemfører udbyttedelingsordninger af en mere stabil karakter. Også for at hindre at beløb i strid med lovens hensigt anmeldes som berettigende til skattnedsættelse, anføres i denne paragraf en række betingelser, som må være opfyldt, for at en ordning kan berettige til skattnedsættelse. Bestemmelsen i punkt 2 skal tjene til at sikre mod misbrug i familieaktieselskaber.

Til § 5.

Selvom skattnedsættelsen sættes i forhold til det som led i udbyttedelingsordningen udbetalte beløb, og der således ikke er skattemæssige betænkeligheder ved ordninger, hvorefter kun små beløb kan komme til udbetaling, har man dog fundet, at den specielle skattnedsættelse kun bør tildeles virksomheder, der i alt fald i gode år vil udbetale ikke helt ubetydelige beløb. På den anden side har man ment, at man burde kunne godkende ordninger med meget forskellige regler for udbyttets fordeling og har derfor ikke villet foreslå stærkere præciserede regler end de i denne paragraf nævnte, hvorved nævnet sættes i stand til at afvise godkendelsen i de tilfælde, hvor nævnet skønner, at der foreligger et mis-